

DAVID FOSTER WALLACE

Mătura sistemului

Ediția a II-a

Traducere din engleză de
ADRIAN BUZ

CURTEA VECHÉ

1981

Majoritatea fetelor drăguțe au labelle picioarelor urâte, și la fel le are și Mindy Metalman, observă, deodată, Lenore. Sunt lungi și subțiri și cu degete rășchirate, cu bumbi galbeni de calus pe degetele mici și cu un strat gros pe călcâi, și câteva fire lungi și negre se cârlionțează pe dosul labelor picioarelor, iar oja roșie e crăpată și se cojește în fășii și e neîngrijită și vărgată ca dropsurile. Dar Lenore nu ar fi observat toate acestea dacă Mindy nu s-ar fi ghemuit în scaunul ei de lângă frigider ca să-și cojească oja de pe degetele mari; halatul de baie i s-a lăsat puțin, așa că i se vede un pic din decolteu și așa mai departe, un decolteu mult mai generos decât al lui Lenore, iar prosopul alb și gros înfășurat în jurul capului ud și spălat al lui Mindy se desface și o șuviță lucioasă de păr negru se desprinde și se cârlionțează coborând de-a lungul feței, până sub bărbie. În cameră miroase a șampon Flex și, totodată, a iarbă, de vreme ce Clarice și Sue Shaw fumează o papiroasă babană, pe care Lenore o are de la Ed Creamer, de pe vremea când era încă la Shaker School, și pe care a adus-o la școală aici, împreună cu alte lucruri pentru Clarice.

Ideea e că Lenore Beadsman, care are cincisprezece ani, a bătut tot drumul de acasă, din Shaker Heights, Ohio, până

aproape de Cleveland ca să-și viziteze sora mai mare, pe Clarice Beadsman, care e boboc la acest colegiu de fete numit Mount Holyoke; iar Lenore s-a cazat cu sacul ei de dormit în această cameră de la etajul doi, pe care Clarice o împarte cu colegile ei de cameră, Mindy Metalman și Sue Shaw. Lenore a venit și să vadă colegiul un pic. Asta pentru că, deși are doar cincisprezece ani, se presupune că e foarte inteligentă și, prin urmare, precoce și deja e boboc la Shaker School și, prin urmare, se gândește la colegiu, la cererea de înscriere de anul viitor. Așa că e în vizită. Acum e o vineri seară de martie.

Sue Shaw, care nu e nici pe departe la fel de drăguță ca Mindy sau Clarice, a adus papiroasa la Mindy și Lenore, iar Mindy o ia și își lasă în pace pentru o clipă degetul mare de la picior și trage cu sete din țigară, care începe să strălucească incandescent, și o sămânță pocnește zgomotos, și bucăți de scrum de hârtie zboară și plutesc în aer, ceea ce lui Clarice și lui Sue li se pare superamuzant și încep să râdă foarte tare, hohotind și ținându-se una de alta, iar Mindy trage adânc în piept și ține fumul și îi dă țigara lui Lenore, dar Lenore spune „nu, mulțumesc“.

– Nu, mulțumesc, spune Lenore.

– Dă-i bătaie, tu ai adus-o, de ce să nu... cârâie Mindy Metalman, vorbind așa cum vorbesc oamenii când nu respiră, ținând fumul.

– Știi, dar la școală a început sezonul de atletism și sunt în echipă și nu fumez în timpul sezonului, nu pot, mă termină, spune Lenore.

Așa că Mindy dă din umeri și, în cele din urmă, expiră un nor de fum palid, obosit, și tușește scurt și adânc și se ridică cu țigară cu tot și-o dă mai departe în partea cealaltă a camerei lui Clarice și Sue Shaw, care stau lângă

o boxă mare de lemn ascultând un cântec de Cat Stevens iar și iar, pentru a zecea oară, sau cam așa ceva, în noaptea asta. Halatul lui Mindy e desfăcut mai mult sau mai puțin acum, iar Lenore poate să vadă niște chestii ca lumea, dar Mindy traversează camera fără să se oprească. Lenore poate fără probleme să împartă în acest moment toate fetele pe care le cunoaște în fete care cred în sinea lor că sunt drăguțe și fete care cred că nu sunt. Fetelor care se cred drăguțe nu le pasă prea mult de halatele care se desfac și sunt bune la machiaj și le place să defileze când oamenii se uită la ele și se poartă altfel când sunt băieți prin preajmă; și fetele ca Lenore, care nu se cred drăguțe, au tendința să nu se machieze și fac atletism și poartă bascheți negri Converse și își țin halatul bine legat tot timpul. Mindy chiar e drăguță, mai puțin labelle picioarelor.

Melodia lui Cat Stevens s-a terminat iar și acul se ridică singur și, evident, niciuna dintre cele trei nu are chef să se ducă până acolo să pună piesa din nou, așa că se lasă pe spate în scaunele lor de lemn, Mindy în halat roz, cu un picior fin și lucios dezgolit, care îi iese de sub halat; Clarice, cu ghete Desert și blugi albaștri-închis, pe care Lenore îi numește blugii ei de agățat, și cămașa albă de cowboy pe care o purta la târg atunci când i s-a furat poșeta, și părul blond care i se revarsă peste cămașă și ochii foarte albaștri acum; Sue Shaw, cu părul ei roșu și un cardigan verde și o fustă ecosez verde și picioare albe și grase, cu un coș roșu aprins deasupra unui genunchi, picior peste picior, de unul atârând unul dintre pantofii ei marinărești, cu tălpi albe și scârboase – lui Lenore nu-i place deloc acest gen de pantofi.

Clarice, după o tăcere scurtă, scoate un oftat și spune, șoptind:

– Cat... e... Dumnezeu, chicotește ea scurt la sfârșit.

Celelalte două chicotesc și ele.

– Dumnezeu? Cum poate să fie Cat Dumnezeu? Cat există.

Mindy are ochii roșii.

– Asta e o ofensă și o ditamai blafemia, spune Sue Shaw, cu ochii căscați, pufnind indignată.

– *Blafemie?* întrebă Clarice, privind-o pe Lenore. *Blasfemie*, zice ea.

Privirea ei nu e deloc răutăcioasă, ci neobișnuit de prietenoasă, de parcă ar ști o glumă pe care nu vrea s-o spună.

– Blasfemie, spune Mindy.

– Blasfemieie.

– Blasfemiere.

– Blasfuriere.

– Blasferonerie.

– Balanserărie.

– Balanserăriendudă.

– Bucifal.

– Barney Rubble.

– Baba Iaga.

– Bolșevic.

– *Blafemie!*

Crapă, se rup în două de răs, și Lenore râde cu acel răs ciudat și empatic cu care râzi când toată lumea râde atât de tare, încât te face și pe tine să râzi. Zgomotul de la petrecerea monstruoasă de jos trece prin podea și vibrează în bascheții negri ai lui Lenore și în brațele scaunului. Acum Mindy alunecă din scaunul ei și se ridică șchiopătând și se prăvălește peste sacul de dormit al lui Lenore, lângă covorașul imitație de persan al lui Clarice de la Mooradian's din Cleveland, și Mindy își acoperă neconvingător crăpătura cu un colț de halat, iar Lenore nu se poate abține să nu remarce cum îi

saltă sânii plini și buni sub halatul roz și uzat de prosop, chiar și atunci când stă întinsă pe jos. Lenore își privește o clipă inconștient sânii pe sub bluză.

– Foame, spune Sue Shaw după un minut. Grozavă, imensă, incontrolabilă, arzătoare, incontrolabilă, *foame*.

– Cam așa, spune Mindy.

– Mai stăm, Clarice se uită la ceasul de la mână, o oră, fix o oră, până să mâncăm ceva, orice.

– Nu, de fapt, *de fapt*, nu putem face asta.

– Ba bine că nu. Așa cum am vorbit mai acum o săptămână, când ne-am pus de acord foarte clar că nu o să ne îndopăm când suntem moarte de foame, ca să nu ajungem grase și dezgustătoare, ca Mindy de colo, biata piticanie.

– Pârțâito, spune Mindy absentă, ea nu e grasă și știe asta, Lenore o știe, toată lumea o știe.

– O doamnă în orice împrejurare, Metalman asta, spune Clarice.

Apoi, după un minut:

– Dacă tot a venit vorba, ori faci ceva cu halatul ăla, ori te îmbraci, ori te ridici din troacele lui Lenore, încă nu-s chiar pregătită să-ți fac un examen ginecologic, și cam asta ne obligi să facem, o, Lesbia a Tebei.

– Vorbești ca să n-adormi, spune Mindy, sau, mai bine zis, „vorbiești ca să n-adormi“.

Și se ridică împleticindu-se și întinzându-se după un reazem, se duce spre ușa care dă în dormitorul ei single, lângă baie. A fost prima, în septembrie, și a și pus mâna pe el, povestise Clarice despre ea într-o scrisoare, bunăciunea asta de prințesă din Scarsdale, iar acum își scoate ce-a mai rămas din halatul înfrânt, lăsându-l ud în poala lui Lenore, care stă pe scaunul de lângă ușă, și iese din cameră cu picioarele ei lungi, pășind încet. Trânțește ușa.

Clarice se uită după ea și, după ce dispare, clatină un pic din cap și se uită la Lenore și zâmbește. De jos se aud râsete și sunete de cireadă și o grămadă de oameni dansând. Lenore adoră să danseze.

Sue Shaw bea apă zgomotos dintr-un pahar mare de plastic cu Familia Jetson la biroul ei de lângă ușa de la intrare.

– Că tot veni vorba, n-ai văzut-o pe Splittstoesser în dimineța asta, nu? Întreabă ea.

– Naaa, spune Clarice.

– Era cu Proctor.

– Și?

– La șapte dimineța? Amândoi în pijama, adormiți și cârpiți, ieșind din camera ei, împreună? Ținându-se *de mână*?

– Hmm.

– Dacă mi-ar fi zis vreodată cineva că *Splittstoesser*...

– Credeam că e logodită cu un tip.

– *E.*

Râd amândouă ca apucatele.

– Auuu.

– Cine e Splittstoesser? Întreabă Lenore.

– Nancy Splittstoesser, de la cină? Tipa în bluză roșie cu anchior, cu cerceii ăia de mureai?

– Oh. Și ce-i cu ea?

Clarice și Sue schimbă priviri și încep iar să râdă. Mindy Metalman se întoarce, într-un șort de gimnastică și cu un tricou cu mânecile tăiate, pus pe dos. Lenore se uită la ea și zâmbește în barbă.

– Ce e?

Mindy simte imediat că e ceva.

– Splittstoesser și Proctor, oică Sue.

– Am vrut să te *întreb*.

Mindy cască ochii.

– Erau la baie azi-dimineață? La același *duș*?

– Ooo, nu!

Sue o să crape de râs, Mindy începe să râdă și ea, acel râs empatic, uitându-se la ele.

– Acum sunt, hmmm, împreună? Credeam că Nancy e logodită.

– Păi... *e*.

Clarice o face să râdă și pe Lenore.

– Iisuse care ești tu mare.

Se potolesc după o vreme. Sue fredonează în surdina tema din *Zona crepusculară*.

– Cine-o să fie... următorul pe care îl trăsnește...?

– Nici măcar nu sunt foarte sigură că înțeleg care-i treaba... zice Lenore, privind în jur.

Și Clarice îi spune lui Lenore toată povestea asta despre ce taur comunal e Pat Proctor și ce-i cu taurii comunali și câte fete se lasă ușor în acest colegiu de fete.

– Glumești.

– Nu.

– E incredibil de scârbos.

Și asta le stârnește iar pe Mindy și pe Sue. Lenore se uită la ele.

– Păi, și genul ăsta de chestii nu vă fac un pic părul măciucă? Adică...

– Păi, așa e viața, ce vor oamenii să facă e mai mult sau mai puțin treaba lor...

Clarice pune iar acul în dreptul piesei lui Cat Stevens.

Pentru vreo jumătate de melodie se lasă tăcerea. Mindy se apucă din nou de degetele de la picioare, în patul suprapus.

– Problema e că, nu știu dacă ar trebui s-o spunem, zice Sue Shaw privind-o pe Clarice, dar Nancy Splittstoesser a cam fost agresată chiar înainte de Ziua Recunoștinței, pe alea de la Widget House, și cred că...

- Agresată? spune Lenore.
- De fapt, violată, cred, în realitate.
- Înțeleg.

Lenore se uită în sus undeva în spatele lui Sue, la posterul de deasupra biroului lui Clarice cu un tip musculos, văzut din spate, cu torsul gol, încordându-și toți mușchii spatelui, un spate lucios și plin de umflături. Posterul e vechi și are marginile sfâșiate din cauza benzii adezive; fusese în camera lui Clarice, acasă, dar tatăl lor nu fusese prea încântat; lumina din tavan se reflectă strălucitor pe ceafa bărbatului și o ascunde sub o pată albă.

– Cred că a cam distrus-o chestia asta, spune Sue.

– Nu e greu de înțeles de ce, spune Lenore încet. Violată. Și acum nu-i mai plac bărbații din cauza asta, sau...?

– Păi, cred că e greu de spus, Lenore, spune Clarice cu ochii închiși, jucându-se cu un nasture de la buzunarul cămășii.

Stă în fața gurii de ventilație, cu scaunul lăsat pe spate, părul i s-a răvășit, o boare blondă peste obraji.

– Probabil că e mai bine să spunem că e temporar confuză și distrusă, nu-i așa?

– Normal... cred.

– Ești virgină, Lenore?

Mindy e în patul de jos, în patul lui Sue, cu picioarele ei răsucite și ciudate și cu degetele de la picioare agățate de arcurile de sub salteaua patului lui Clarice.

– Zdreanțo, îi spune Clarice lui Mindy.

– Am *întrebat* și eu, spune Mindy. Nu cred că lui Lenore îi pasă prea tare de...

– Da, sunt virgină. Adică n-am avut niciodată, cum ar veni, contact sexual cu cineva, spune Lenore zâmbindu-i lui Clarice ca să-i arate că nu e deloc deranjată. Tu ești virgină, Mindy?

Mindy râde.

– O, foarte.

Sue Shaw pufnește în timp ce bea o gură de apă.

– Mindy se păstrează pentru când i-o veni batalionul potrivit de pușcași marini.

Clarice și Lenore râd.

– Futu-te-n ureche, spune Mindy Metalman calmă, e foarte relaxată, aproape adormită.

Picioarele ei sunt arcuite și un pic musculoase și pielea e atât de netedă, încât lucește pentru că se „făcuse cu ceară“ de curând acasă, îi spusese ea lui Lenore, indiferent ce însemna asta.

– Se întâmplă des?

– Ce să se întâmple?

– Violuri și agresioni și chestii?

Clarice și Sue se uită în altă parte, calme.

– Uneori, probabil, cine știe, e greu de spus, pentru că sunt mușamalizate, sau nu sunt raportate, sau ceva de genul asta de cele mai multe ori, conducerea colegiului nu prea se dă în vânt după...

– Despre câte ai aflat?

– Habar n-am. De vreo, cred că știi de vreo zece femei...

– Zece?

– ...

– Câte femei cunoști cu totul, aici?

– Lenore, nu știu, spune Clarice. Doar că nu... e firesc, așa stau lucrurile, serios. Dacă ai grijă, să știi, și nu umbli noaptea pe alei...

– Paza e bună aici, serios, spune Sue Shaw. Te duc cu mașina oriunde în campus noaptea, dacă e departe, și e un autobuz care face curse de la bibliotecă și laboratoare înapoi aici la dormitoare din oră în oră, cu un gardian înarmat, și te duce direct la...

– *Gardian înarmat?*

– Unii sunt chiar drăguți.

Clarice îi face cu ochiul lui Lenore.

– De Crăciun nu mi-ai spus nimic din toate astea, Clarice. Gardieni înarmați și alte chestii. Nu te deranjează? Adică, acasă...

– Nu cred că în altă parte e altfel, Lenore, spune Clarice. Nu cred că e. Te obișnuiești. E ceva firesc.

– Și totuși.

– Mai e, bineînțeles, problema cu petrecerea, spune Mindy Metalman din pat, evident schimbând subiectul.

Gălăgia de dedesubt e încă destul de mare.

Ideea e că în cămin se dă o ditamai petrecerea aici, în seara asta, jos, cu o trupă tare care se numește Spiro Agnew and The Armpits, cu dans și cu tipi și cu bere luată cu buletinul. E chiar drăguț și mișto, și când au luat cina jos Lenore i-a văzut aranjând palmieri de plastic și rânduri de flori, și unele dintre fete aveau fuste de iarbă din plastic, pentru că în noaptea asta petrecerea e tematică, iar tema este hawaiiană: numele petrecerii scris cu ruj pe un cearșaf în față la Rumpus spunea că e o petrecere „Vinosoieidacăvrei”*, ceea ce lui Lenore i s-a părut chiar ca lumea și amuzant, și ele le vor da ghirlande, ha, tuturor tipilor care vin din alte școli și pot să între cu buletinul. Au o cameră plină de ghirlande, Lenore le-a văzut după cină.

– Mai e și aia, spune Clarice.

– Așa.

– Deci.

– Nu eu, spune Sue Shaw. Nu eu, băiețuș, s-a terminat pentru totdeauna, am zis și am vorbit serios. *Pas moi*.

* *Comonawannaleiya* – joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre eng. *lay*, „a face sex”, și *lei*, „ghirlandă tradițională hawaiiană”. (*N. red.*)